

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De S. Syluano Gazæ episcopo, & alijs quibusdam martyribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

DE S. SYLVANO GAZÆ EPISCOPO, ET
ALIIS QVIBVSDAM SANCTIS ET PRAECLARIS MAR-
tyribus: qui etsi non omnes hoc die passi sint, tamen quòd brevis historia in aliquot

particulas commodè distrabi non posset, hic collocare integram malimus.

Habetur autem in Ecclesiastica Historia Eusebii Casareensis lib. 8. cap. 22. Interprete Iohanne Christophorsono, Angliæ doctissimo Episcopo.

Maij 4.
quod ad Syl-
uanū & ali-
os quosdam
attinet.

Horū mar-
tyrium inci-
dit in 19. Se-
ptēbris diē.

S. Sylvanus
egregius
martyr.

Iohannis
martyris ex-
cæcati mira
memoria.

2. Cor. 3.

VM septimus annus persecutionis contra nos intentata iam propè esset confectus, & res nostræ sensim & quasi tacito gressu ad quandam tranquillitatem securitatemque prolaberentur, & ad octauum annum deflecterent, in quo non exigua confessorum multitudo apud metalla in Palæstina cogeatur, qui magna iam in ritibus religionis perfurgendis utebantur libertate, ad eò vt domos in ecclesias exædificarent: Præfectus prouincia, vir sæuus & improbus, qualem scelera eius, in martyres Christi admisa, ipsium planè commonstrabant, eò statim profectus, simulatque facta & vitæ institutionem eorum, qui ibi debebant, audiuerat, Imperatorem facit per literas certiozem: & in iisdem ea, quæ ad eorum famam violandam maximè valere putabat, ad eum perscribit. Vnde qui metallorum venis præerat, eò accessit, & tanquam ex Imperatoris mandato, confessorum segregauit multitudinem, sicque distribuit, vt deinceps alij Cyprum, alij Libanum incolerent: alios etiam in alia Palæstinæ loca dispersiens, omnes varijs laborum molestijs vexari contèrique præcepit. Deinde quatuor ex eorum numero eximens, qui principem locum inter eos tenere videbantur, ad magistrum equitum mittit: quorum duo Petrus & Nilus appellabantur, Aegyptiorum episcopi: tertius presbyter fuit. His etiam quartus accessit Paternythius, vir propter singulare erga omnes pietatis studium facile clarissimus. Ex quibus magister equitum religionis & fidei in Christum inficiationem postulat: atque haud compos voti factus, eos ignis incendijs cremandos tradit.

Alij rursus ex confessoribus, qui aut propter ingrauescentem ætatem, aut membra inutilia, aut alias corporis infirmitates erant illo operum ministerio soluti, ibi in locum separatam ad incolendum amandati. Quorum primas tulit Sylvanus episcopus Gazæ, qui pium virtutis specimen & egregium exemplar Christianissimi omnibus ostendit. Iste à primo die persecutionis (propè dixerim) ad extremum vsque, per totum temporis spatium varijs certaminibus pro crebra fidei confessione decursis, nobilitatus, ad illum temporis articulum referuabatur: vt omnia certamina martyrum, in Palæstina interfectorum, postremus quasi sigillo cruoris obsignaret. Cum eo coniuncti erant ex Aegypto complures: inter quos erat Iohannes, qui memoriæ bonitate facile omnes nostri temporis superauit: & quanquam antea luminibus orbatus erat, tamen tortores ad eò sæui, truculenti, crudeles & immanes fuerunt, vt propter egregiam in Christi nomine consistendo constantiam, qua magnoperè excellebat, tum ignis cauterijs eius pedem pari ratione cum alijs prorsus labefactarent, tum pupillam oculi, quæ visum amiserat, candente ferro exurerent. Eum autem ob morum probitatem, & piam viuendi rationem, præsertim cum cæcus esset, non est cur quisquam tantoperè admiraretur: quandoquidem illud non tantum habet admirationis, quantum memoriæ vis, qua quidem integros sacrarum scripturarum libros, non in tabulis lapideis, vt ait diuus Apostolus, neque in animalium pellibus, membranis aut charta, quæ vel tineæ conficiunt, vel temporis consumit diurnitas: sed in tabulis reuerà cordis carnis, id est, in animo solerti & syncera mentis intelligentia tanquam scriptos habuit: ad eò vt quando visum erat, interdum legis & prophetarum testimonia, sæpè historias, nonnunquam Euangelia aut Apostolorum scripta, memoriter ex animi domicilio, tanquam ex quodam literarum thesauro, proferre poterit. Ipse equidem fateor, me, cum primùm hominem in media Ecclesiæ multitudine ac frequentia stantem, & quasdam diuinæ scripturæ partes recitantem animaduertentem, penitens obstupuisse. Nam quandiu vocem illius solùm audire licebat, tam diu aliquem, vt in populi conuentibus in Ecclesia mos est, ex scripto legisse putabam. Sed vbi quàm proximè ad

cum

eum accedens, quod factū erat, euidenter conspicabar, & alios omnes integris oculis & apertis vndis que circumstantes, hunc autem solis mentis luminibus videntem, & reuera non pauca velut prophetam proloquentem, & multis partibus eos, quibus corporis sensus sani & valentes erant, superantem, non potui non Deum ea de re tum summis laudibus effere, tum imprimis admirari. Et euident certè ac firmum argumentum mihi videre debebar, eum re ipsa & veritate hominem esse, non qui in externa corporis forma & specie oculis subijcitur, sed qui in ipso animo & interiore cogitatione residet: qui quidem in isto, licet corpus deformatum mancumque esset, maiorem tamen interioris facultatis & virtutem declarauit.

Illis autem, quos diximus, in loco separato commorantibus, & consueta ipsorum vita instituta in orationibus, in ieiunijs, in reliquis exercitationibus exequentibus, Deus ipse dextram benignam & propitiam porrigens, largitus est, vt per martirium salutarem vitam exitum consequerentur. Hostis nanque & aduersarius noster diabolus eos quidem, vtpote precibus attentissimè ad Deum fuis, contra ipsum armatos non amplius ferre poterat: sed sicuti putabat, molestiam ipsi exhibentes trucidare & è terra tollere instituit. quippè Deus illi hoc agere molienti potestatem concessit, vt pariter nec ipse ab improbitate, quam dedita opera decreuisset, vlla ex parte arceretur: & hi præclara pro multis suis ac varijs certaminibus præmia iam tandem acciperent. Ea de causa ex scelestissimi Maximiani Imperatoris mandato, vno die vndequadraginta martyres capitis pœna multantur.

vide præco-
rum Chri-
stianorum
exercitia.

39. Marty-
res.

MARTYRIVM S. FLORIANI, CVI FIDEM
CONCILIANT VETVSTISSIMA MARTYROLOGIA.

*Diçtio hinc inde nonnihil mutata est per F. Lau-
rentium Surium.*

IN diebus Diocletiani & Maximiani Imperatorum, diuer-
sis agonibus concertantes Christiani, deuota mente pro
Christo supplicia tolerabant, vt promissionum eius partici-
pes efficerentur. Cum venisset ergo sacrilegorum princi-
pum præceptio in Noricum Ripense, præses Aquilinus ve-
niens in castrum Laureacensium, cœpit vehementer inqui-
rere Christianos. Compræhensi autem sunt non minus qua-
draginta, qui diutissimè concertantes, & multis supplicijs
macerati, missi sunt in carcerem. Ad quorum confessionem
beatus Florianus gaudens accessit: cumque accepisset hæc
Laureaci fieri, eò cœpit ire, vt pro Christi nomine varia sup-
plicia perferret. Vbi autem venit eò ad commilitones suos, cum quibus antea milita-
ueat, audiuitque ex eis, Christianos ad idolorum sacrificia perquiri, dixit ad eos:
Quem alium queritis? Ecce ego quoque Christianus sum: ire, nunciate Præsidi hæc me
adesse. Præsides Aquilinus his auditis, vocauit eum ad se, & iussit dijs sacrificare. Quod vt
faceret cum nulla posset ratione adduci, præcepit eum fustibus cædi. Ille iterum ite-
runque cæsus, permansit fidelis, & vultus eius mira perfusus hilaritate cernebatur. De-
ince mandat Præsides scapulas eius acutis ferris confringi. Id verò B. Florianus cum in-
gerti gaudio perferens, magis glorificabat Deum. Videns autem se superatum Præsides
iniquissimus, iussit eum duci ad Anisum fluuium, & ibi præcipitari de ponte.

Maij 44

Laureacum

S. Martyr:
fustibus cæ-
ditur.

Beatus Florianus, lara in se sententia, gaudens & exultans ibat ad mortem, credens
se ad vitam proficisci sempiternam: cumque venisset ad locum, vbi mergendus erat,
petijt à militibus sibi dari spatium precandi. Eo impetrato, vna ferè hora fuit in preci-
bus iamque ligato ad collum eius saxo, iuuenis quidam sæuus nimis præcipitauit eum
de ponte in fluuium, cuius oculi mox crepuerunt. Fluuuius autem suscipiens martyrem
Christi, expauit, & eleuatis vndis, in quoddam eminentius saxum corpus eius exposuit,
quod aquila, nutu Dei eò aduolans, expansis alis protegebat. Apparuit autem in vi-
sione beatus Florianus Valeriæ matronæ Deo deuotæ, indicauitque ei, quo loco cor-
pus eius humaret. Illa hac visione admonita, mox ad fluuium abiit, & præ gentilium
metu virgultis illud inuoluit, perduxitque ad locum sepulturæ destinatum. Cum au-
tem inter eundem iumenta, quæ sacrum corpus vehebant, delassarentur, matrona tre-
mens rogauit Dominum, vt ipse ferret opem: statimque erupit illic fons, cuius aqua
resiciens iumenta, susceptum confecit iter, & corpus sepeliuit. Eo autem loco multæ
resciscens iumenta, susceptum confecit iter, & corpus sepeliuit. Eo autem loco multæ

lactatur in
flumen, sed
nò submer-
gitur.

Miraculum.

H sunt